

mrtva tetka se viori na krovu

slobodan bilkić

LJETNJE VEĆE

sveci skinuli nebeske gaće
bolesna bjelina po rashlađenom zavičaju
jalovi se uporno zaskaču
prosuti spermici tihu plaču

ona se uobrazila
ponovo briše oblivenu guzu na kauču

OLOVNA ZEMLJA GLINENI PJESNICI

plač se pari u našim uzglavljinama
vijest o mrtvorodenčetu u gradu
bježanje kroz vanbračnu svjetlost
u prvoj bravi skupio se
naš
bolesni
bog
i udara golin kurcem
ključem mrvakom gura u nebesku kapiju

NAŽULJANA PJESMA

pepeo na ustima spaljena zemlja
jama u crno zavijena
budalasto vjerovanje
još od malih nogu
umjesto dobrog vina
ljubimo mršave žene
a poslije noći milujemo postidene slabine
i podstanarska jaja

VEĆE NA NOVOM NASELJU

u kućnoj bašti svežnjevi miševa
u ostavi se razliježe pacovska svatovska
korpa kipi od ženskih otpadaka
i željeznog hlijeba
sjena mrtvog brata se krivi po zidu
žena s praznim sisama steže kaiš

PISMO MAJKE IZ BAŠKE VODE

malo ploda
beskraj je suviše zao
nema više očeva
ne plaču žene
djeca boluju samo jednom
nema zimzelenog čovjeka
nema smrtri
autoputevi ukrašeni korovom
oci boluju od bljeska
tečno sunce uvire na horizontu

VANBRAČNA PJESMA

zašto sada trudovi u mom stomaku
kada kroz prozor još uvijek mogu
neraskrećen da pišam
komšije se čude u hladnom jutru

pjenušavom putovanju
sa prijestolja

brzo naredujem sto želja moj popaljeni narode
ja hoću u tami oblak svjetla
smijeh neba ja hoću pred kapijama
kucanje civila
zaljubljeni golubovi neka mirno seru
po balkonu

MOM NARODU REDOVNO MIJENJAJU ULOŠKE

gladan smijeh
pijana psovka u kući
zemlja jebena na ulici

nebo raskrećeno
opet je naš bog dobio menstruaciju

NEVRIME

uzalud sve u proljećnoj kadi jesen je
kiša mokri
kišo
mlaka snago
pod nebeskom mokrom kožom
njišu dučicevi upišani jablanovi
djeca i ptice žuto kisnu

JUTRO U KONJUŠNICI

krezubim ustima valjam dobrotu
vidiš li kobilo draga
kako je moćan smijeh probranih konja

začuđeni narodi stežu opasače
paremećen dan jedini je kas
u našoj konjušnici

MOJA POEZIJA

platno smetenog brata
u zavičajnom muzeju
spomenik godine pacov na trgu
ne znam
koliko nam više nebo poklanja
njenost o ptici

PEJZAŽ U RADNOJ

moj mali sto bez noge naginje se
na stranicu velikog bijelog što bruji
kada ja počinjem o sujeti i snu
iza ivice radnog stola
stežu se komadine mesa u zamrzivaču
uzdrhtalost napukle vase s cvijećem
kada god frižider učini brrr
uopšte me ne smiruje

pišem i tresem se
kad god hladnjak u kući
ponovo se uključi

NEISPRIČANA BAJKA

kada svane voda i presahne laž
doletjeće vile na nogama krilima
umjesto gavranova koji drijemaju više čela
leći će one
plavoake
i nepopunjene

MRTVA TETKA SE VIJORI NA KROVU

slobodni zidari farbaju tetkov cilim
stričeve svjeće smrd od upaljene sreće
lenjinov ud dugačak devedeset cca
razdjevičio je pola svijeta
rodbinu raselio u daleke zemlje
hrvatsku hercegovinu i serbiju

strpljivi prosijaci se cere pred crkvama
u mojoj kući cvjetaju torovi i amovi
umjesto dobrog porodičnog ručka
tetka škripi o sims

LASICA

kad sunce iz trava iznikne
i onda zađe i zemlja zahrće

kreñem ja
obnoć obavezno
otisci gladi ne ostaju u mrklini
čovjek je jazbina
vidiš sâm sebe vidim usred tmine
teži sam za svoju sjenu
precu su trgovina
zima veže sve darove
onda ugledam mesnat kokošinjac
laje pas o čovjeku
ali ja sam poseban ne obazirem se
koljem ja redom kokoši
najviše volim krv ja sam i muško i žensko
na zemlji ne znaju za drugog osim
mene jedinoga

tražim žrtve ne umijem ništa drugo ni četvrto
držim se samo za uživanje u ubijanju

GATANJE U PLEČKU

masne zunzare bježe iz zemlje
u tv-dnevniku slika perverzne žene
novi zidanje skadra
nervozni neimari
drkaju žustro u oklope
pred gimnazijumom topot
jazbine se ljudima glasno grohote

klasična poza

natalija dudaš

U MESO U GRBU

patuljak kuca
u staklo prozora
ne rukama
ne prstima
naslanja ružičasto uvo
na otkucaje ploče
klin
svogega dvojnika
u rukama u dlanovima

kao da podskakuje nebo
laktovima šljunkom
soba kasom na ledima

u otvorenim ustima
protivteža spreda
drži na jabuku
crvena je primamljiva
čas je plod peteljka
vodena igla
čas životinja

pridem prozoru
kao bratu da otvorim
iz usta koprcaju se
noge mog prethodnika

ipak
zagrizem
u svoju polovinu

u jabuku
meso u grbu
vilica zauvek
brani se kao Zubima

KLASIČNA POZA

kako je moguće da
ništa ne vidim
a kao da cujem

pritajim se skokom mačke
zgrabim papuču
kao žutu bubu
u pod u tepih

kao glavom mekom
u spavačiću kad nabijam

noć je
i večna senka
oslonjena na tišinu
šum jecaj
u krevetu
papućom se ipak ubija

jer cipele crne
same prazne bez glave
već će iz hodnika
da umarširaju
kao odavno od gore
stekle su na to pravo

ne samo da udu
pregaze sobu
postelju kao da
miliju žuti oklop
već karlicu u pokretu
klasična poza

pritajena uz nogu
u pozici lovca
sa platnenom papućom

u pozici ubice
sve dalje i dalje
zakočeno
jezik žute šolje

od melanholije
od sundera
u tami od dole
sve je gorov vilice

UBITI LICE

žena sedi na stolu
on po običaju
dole na stolici

na pisaćem ona
isprižiš li tanku nogu
računaj

nadohvati biće mu glava
pa savij koleno
hitro je ispruži
dok u tebe pilji bled
u tvoje telo
vidi oči božice
ne oklevaj
razbij pesničku njušku

soba iščupana uzana
osetila je muza samo
pomeranje vode trzaj
od udara u pogledu
kad je zaskočio zid
medunožje
nepostojećih obala
osetila si stopalom
glavicu trulog kupusa
kad je zveznulo teme
kap iz kravljeg vimena
o floderovanu štalu
ubiti lice pesnika
je makaze

u leda morskog dna
zariti u pupak
andela zavodenja
bodež kreča temena

POVEZ ZELENU MUŠEMU

budem li pisala
o majusnoj bezopasnoj
kobnoj vrpci
dok je proučavam
usplashireno
dok mili
gmine bože
po mom stamenom
još samo njemu
stolu od mermara
onda i jedino tada
imaču preko očiju povez
zelenu mušemu

isečenu u delove
u geometriju
zakonom tkanja
gledam je kroz povez
peteljkou pužavici
kockicu

još i manje od toga
vidim takoreći česticu
vadim konac iz mušeme
sećem je mekano
u tačkicu

zelenog sira
tačkicu na čelu
ili je to crni svitac
sleteo da načudi se
igri straha ljudskom stvoru
ili je to ispaljen hitac
pega u načeto čelo

budem li pisala
sačekuje me
čopor belih mačaka

pa šta da čovek kaže
starac sedi na stolcu
iz crne kecelje
čutke baca zrna kukuruza
ne vidi stari
da nema ko da ih kljuca
da od našeg pričnjeg carstva
na ogradi zainteresovano
vrabac tek viri
ne shvatajući ni mačke ni mene

lenje
tromo se one protežu
kroz godine
ili debele skaču u krilo
dvoliočno umilno
vešajući mi se oko nogu

da baš tako treba

dolazim ovde jer
moglo bi se reći
tražim kokoske
kvocanje očijukanje
perje
perje u prašinu

bože samo da znaš
kako ove dvoliočne
mačke ne podnosim

a dolazim
sve češće preskačem plot
stajem nasred kokosarnika
ubrzo sam kip
klasična statua
uigranim pokretima
talentovanog statiste
pokrivena mačnjim telima

da ne kažem
nemoćno sputana
da ovako kroz mačja tela
na meni
manje boli udar zrna

koja starac znajući sve
ama baš sve
u mene baca

o duši ovog o užasa
zelenog testa
duši njenog ipak nedokučivoj
o količini jeze
iz pregiba
gipkih prstenova
budem li
u šakala
biće to sva moja vera

na stolici tad
bivaću sve manja

u patuljka se pretvoriti
čak dugme njegova kaputa
da ostane od mene pega
crna tačka da skakuta

da to bi bilo lepo
crna tačka
jedna jedina
i jedna jedina zelena
bilo bi lepo
skakutati kao na federima
ja i gusenica
na mušemi odskakivati
do načetog tela
dragog čela
na mušemi
ka izlaznim vratima
do skrojenog od kostiju šakala
zaumnog šinjela

ZVUK VRAT

na poljani
dok sve je mirno
kao mrtvorodeno
lepa ptica izdužuje vrat
voleta bih sada
da dohvatiš je perom

ti posmatraču
blindiranih prozorskih okana

daleko od tog pip showa
u drugom vremenu
slikar nikolajević
belom kredom

crta njen vrat
potpisavši ispod naziv
zvuk jedan i dva

ne izlazi napolje
ne izlazi ni tad
dok lepa ptica izdužuje vrat

na poljani presjava
to se oštrica
dosluha pod nebom
uz zid većnosti
do balčaka nas probada

viseći o svetlosnim noževima
kao o čeličnim
falusima osvetljenja
kao vesele lutke
u istom ritmu klatimo nogama

u tom istom trenu
u drugom vremenu
slikar nikolajević
belom kredom
crta njen vrat
u tom istom trenu
pogledom zabludelim
osećamo slikarev zvuk
kao svoj vrat

PERJE PERJE U PRAŠINU
i onda
udem u šeosko dvorište
u središte kokošarnika
no umesto kokodakanja

gradim mostove

tatjana cvejin

* * *

od venecijanske čipke
i kosovskog veza
ne stvaram čuda
uz mnogo opreza
čipku ušivam
na zrake mira
jaoji svakome
ko u vez dira

nežnost provlačim
kroz svaku rupu
jedinstvom stežem
ruk za ruku
umesto cvetaka
zvezdice tvorim
onom Na-čelu
barjakom zborim

spajam krajeve
s početkom s/veta
rubove srpom
letom do leta
žanjem plodove
čekićem lupam
pesmom ljubavnom
desnicom stupam

levicom čvrstom
uz vez svoj stojim
odom slobodnom
uz beskraj orim
i još beležim
večnost do mira
heej teško svakom
ko mi vez dira

* * *

između vidljivog
i zapisanog

razmešten vazduh
između čutanja
i jeke zvona
u smeru kazaljke
na pepelištu
zaspalj je i Sunce
proleće dolazi
plove leševi
i u zemlju zagledane
reči
pitana patnje

zar su morali otici
i vrata stvarnosti
zatvoriti naspram radosti

ništa se više
neće dogoditi
da ih sretnemo

smrti
zar nanovo počinje
tvoje godišnje doba

* * *

prosipam šareno sunce
iz kotarice
na trgu dah

kroz staklo leta
prode
u dva tri takta
istog refrena
misao odleluja
kao pustinja u bibliji
žuti trg opusti
žuta seta

veliki dan priziva
strništa
ride skakavce
tišinu gluve jaruge

na postelji šafran
nepoznati prolaznik
u vazduhu

* * *

pamtim pored usana
još uvek u svom preobražaju
besnilo nade

agenda legende
pokornost u ništavilu
nektař u smetištu
raspolučene grudi
s odrubljenim glavama
u rukama

venama vene ruža ružna
znamenje — zdanje metaka
milioni buba
s pšeničnih polja
otice

opet prasak molitva
klopka pamčenju
pesma
lepi krin riđa buktinja

zaslužna psovka opet sam

ne prilazi!

kameno/m koraca/m
dugo koraca/m
slog sija prazan

sačmim reči
i već sam prasak

ostajem takav prah
koji će da bude
skrivena geometrija ničega
u horu dugog padanja

jamčim;
ničeg nema od umiranja!!!
(kosovski vez)

* * *

s večeri nad gradom
kad zvon se oglaši
umukne ulica
levom rukom, kažiprostom
kao pauk spušta se odnekud
na ledima mu velika peć
rumeni plamen suklja

u jednoj mu ruci
sivi šešir od like
u drugoj poveća mrkva
halapljivo melje je

umesto kaiša
zelena pantljika
s rubova pantalona
na bosim nogama
teske pohabane cokule

sedne na basamak
i teško dišući
pogladi dve mačke

okolo njega
gomila dečijih leševa
otvorenih celjusti

pridem mu
šešir uzmem iz ruke
povedem ga
kažem
haje deda
ostavi sve TO
spotičemo se usput

